AQUILA Magazin

2018. július-augusztus
VII. évfolyam 7-8. szám

Az AQP jogerősen bejegyzett párt.

Az AQUILA Párt (AQP) magazinja www.aquilapart.hu
1222 Bp., Zakariás J. u. 3. 3620/3274793 aquilapart@aqp.hu

A legfontosabb földi érték az ember!

Ön ismét az AQUILA Párt magazinját olvashatja – immár a 7. évfolyam 7-8. számát. Ebben folytatjuk az AQUILA Párt (AQP) megismertetését. Az összes eddigi szám megtalálható a ***www.aquilapart.hu*** *,* ***www.aqp.hu*** *honlap magazin fülénél. Kérjük, kísérje figyelemmel a honlapunkat, ahol a teljes párt-program is elolvasható.*

Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha meg tudjuk értetni a célunkat, amiért megalakultunk. Támogatásukat reméljük.

NYÁR, NYARALÁS, KIKAPCSOLÓDÁS
KÍVÁNJUK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK, TÖLTSÉK TARTALMASAN A NYÁRI PIHENÉSI IDEJÜKET. S EZZEL AZ ÖSSZEVONT SZÁMÚ MAGAZINUNKKAL - AMIT REMÉLÜNK, HOGY ALAPOSAN ÉS ÁTGONDOLVA ELOLVASNAK - IS SEGÍTENI KÍVÁNJUK A KULTURÁLT IDŐTÖLTÉST.

Pável Márta

A hitem fejlődésének menete, illetve a megélése

Gyermekkoromban körülöttem mindenki hívő volt, mentünk misére, oltárt díszítettem, nem volt kérdés a hit. Ami akkoriban nagyon zavart gyerekként, hogy Isten mindent lát, s mikor belekóstoltam a barackbefőttbe, a mama mindig elmondta: Isten látta, hogy torkos vagyok és nem tetszik neki. Én pedig pereltem vele, ezt hogy láthatod, mikor becsuktam az ajtót stb.

Régen, mondjuk 55 évvel ezelőtt, barter üzleteket kötöttem az Istennel: hogyha ezt meg ezt megteszi, akkor én ezt meg ezt teszem. Például szüleim sokat veszekedtek – majd el is váltak –, egy ilyen veszekedés után anyám elment valahova, s sokáig nem jött vissza. 10 éves lehettem, akkor bartert kötöttem Szűz Anyával: ha elmondok egy egész rózsafüzért, visszahozza anyámat. Úgy éreztem, megegyeztünk, s én sírva, zokogva elmondtam, és mikor az utolsó szemnél tartottam, megjelent anyám. Akkor megtudtam, Szűz Anyára lehet számítani. De hasonló üzleteket kötöttem vizsgákért, s persze megígértem különböző dolgokat – de mindig betartottam, mert Istennel nem „cigánykodhatok”… –, például hogy mennyit imádkozom, mit nem teszek stb. Ez elég primitív hit volt – ma már jól tudom…–, de ezzel is közelebb vont Isten magához.

Érdekes szakasz következett, mert még csak olyan kiabálós viszonyban voltam Istennel. Pl. építkeztünk kb. 45 éve, a bank nem adta meg pénzt, mert az ikerház másik felének tulajdonosa nem építette rendesen a házat. Félig kész házzal, állandóan beteg gyermekemmel – aki nem bírta azt a nyomorult, büdös, házat, amiben laktunk –, kiálltam egy este a tetőre és a csillagokat nézve folytak a könnyeim, teljes szívemből kértem az Urat, segítsen, majd lelkileg visítottam. Egekig hatolóan tettem, hogy nézze meg, mennyire beteg a gyermekem a penésztől, jön a tél és nem tudunk beköltözni, mert itt állunk. Akkor egy nagy hullócsillag szép lassan/!!!/ nagy félkört alkotva előttem végigment az égbolton. Tudtam, Isten válaszolt. Hálát rebegve lementem a félig kész házról, és megnyugodva lefeküdtem. Másnap az oviba vittem a lányomat, mikor egy nő, egy ovis anyuka megszólított: „ Mi a bajod? Olyan ’búval bélelt’ vagy mostanában!” Megdöbbentem: hogy beszél ez velem?… Mégis… bár addig ugyan soha nem beszéltem vele, elmondtam neki a bajomat, hogy az OTP nem adja meg a pénzt, jön a tél, a gyermekem beteg, az építkezés áll. Erre ő: „Ja, csak annyi? Én az OTP-nél dolgozom, holnap gyere be…” Egy hét múlva megvolt a pénz. Ez Isten keze volt! Itt kezdődött el a rohamos haladásom. Én hálából mindenkinek – ahogyan most is –, elmondtam, hogyan segített meg az Úr. Ahogyan nyomtam ki a hálámat, megvallottam Őt – mivel kinyitottam a lelkemet…–, Ő egyre több csodát tett velem, és rendkívülien sok kegyelmet kaptam, ami a mai napig tart.

Innentől jött az, hogy a Bibliát nagyon erősen középpontba helyezve, kiválasztott részeket úgy-ahogy próbáltam megérteni /megélni. Próbáltam kiragadni olyan fejezeteket, amik a szívemhez szóltak, s nagyon sokat jelentettek. Különösen Jeremiás könyve, a János evangélium, stb., tehát ezek azok voltak, amelyek nagyon sokszor mellbe vágtak. Jött az az időszak is, amikor találomra kinyitottam egy részt – mint a protestánsok –, és amit akkor, ott láttam, arról

gyakorlatilag úgy éreztem, hogy ez a válasz a bajomra, kérdésemre. Ez többnyire így is volt, ennek két oka lehet: egyrészt tényleg, Isten tudta, hogy ezen a szinten vagyok, tehát oda vezényelt, a másik pedig az, hogy a Bibliában amúgyis olyan dolgok vannak, ami minden embernek hasznos.

Miatyánkkal való vívás. Már tudtam, Isten jó, szeret, és mindent megtesz nekünk, amire szükségünk van, ami kell, mégis, az ember lelkileg zokni…☹. A kapituláció, nagyon nehéz volt, az, hogy legyen meg a Te akartod, nem volt egyszerű. Mindig ez után rögtön kiegészítettem /elmondtam, mi legyen meg, mi kell nekem. De Istennek végül is sikerült erről is leszoktatnia, mert megértettem, nekem semmi sem lehet jó, amit nem Ő akart. Ő lát téren és időn túlra, én nem, nem tudhatom milyen kívánságom/akaratom, milyen óriási bajt hozhat a fejemre. Mikor ezeket – életemben direkt példákon át is – beláttam, győzött az Úr! Legyen meg Te akaratod! Elképesztő volt. Minden jó lett, nem kellett többet könnyes szemekkel semmiért sem könyörögnöm, csak ráhagyatkozni. A bajaimat kezébe tenni, s szívemből azt mondani: legyen meg a Te akaratod. Nos, ez a csodás Isteni világba az igazi belépő.

A következő állomás pedig az volt, hogy a Bibliát mélyebben értettem meg. Már teológiára jártam, így ennek már a teológia is az oka volt, majd amikor az elmélkedések még a teológiai előtt elkezdődtek, a megértés szálai összefutottak. Elmondhatom, kiforgattak addigi magamból, s igen nagy tisztítást végeztek a tudatomban. Ez azt is jelenti, hogy ez a tisztítás egyre inkább elvitte a formai, földies, anyagias elemeket és innentől kezdve, ahogy Origenész is mondta, több értelmezése van a bibliai soroknak, nálam is egyre mélyebb értelmezéseket nyert.

Tudom, a fejlődés – ha szabad akarattal nem akadályozzuk meg…–, folyamatos. Ma ott tartok, hogy elmélkedésben Isten kiemel, vagy megértet egy általunk választott részt. Olyan magyarázatokat ad, amitők csak kapkodom a fejemet, ez evidens, miért nem jutott ez eddig senkinek eszébe. (Úrnapi megközelítés, az Oltáriszentség valósága stb.) Ugyanis ezeknek a tudásoknak, amit Isten nekem/nekünk ad, a többségét nem láttam sehol sem közölve, sem megélve. Jézus rámutat /rávesz arra, hogy a leírt szövegek sokkal mélyebb értelmezését is megéljük, ebből pedig lelkileg sokat profitáljunk. Amiket megtudunk, azok messze vannak már a földies, formai megfogalmazásoktól, és sokkal inkább transzcendens, lelket emelő következményei vannak.

Krisztus átvette a tanításunkat (az enyémet és a csoportét, a SASokat, akiket erre tanítok), és Ő lenyomja a nagy formai, földies gondolkodást. A forma egyre inkább hígul, időnként már teljesen eltűnik, a szóbeliség nem érdekes. Lelki mélyszántás van. Ha valamit akarunk elmélkedésben, megkérdezzük Istentől, s Ő válaszol. Nekünk mindig válaszol, mert megadtuk magunkat, kapituláltunk a földi létből felé.

A spirituálisan beültetett mag kikelt. Hát most tisztulnak a dolgok, legalábbis amennyire most érzem, egy másodpercig nem mondom azt, hogy vége van. Azt látni, hogy napról napra bontja le az anyagot, a hitünkről bontja le a formavilágot, a hierarchikus kötöttségeket. Egyre inkább szabaddá tesz maga felé, és a lelkünknek a végtelen távlatokat mutatja meg.

Nos, hát ma itt tartok és mi ennek a következménye?

Ez egy végtelen szabadságérzet, bár még furcsa is ez a boldogság, kitágulás és ezt az állapotot semmiféle földi kincsért nem adnám.

1. ábra görög elhagyott tengerparti kutyus

Márkus Edit

Évszakok

A legtöbben valószínűleg a nyarat jelölnénk meg kedvenc évszakként. A gyermekeknek egyből a szünidő jut az eszükbe, amikor végre önfeledten, kötöttségek nélkül lehet játszani, nincs tanulás, amikor felborul az amúgy kötött napirend, és szabadnak érzik magukat. A felnőttek pedig várják a nyaralást, az éves pihenést, amikor kiszakadhatnak a hétköznapokból. Vajon jól

tesszük-e hogy így kiemelünk egy évszakot?
Talán erre a kérdésre ne válaszoljunk előre, hanem figyeljük meg a körülöttünk élő növényeket, háziállatokat: nem tervezgetnek, nem vágyakoznak, megélik azt, ami éppen van, nem várnak semmit a jövőtől, nem rágódnak a múlton. A jelenben élnek, és végzik a feladatukat. Nem kergetnek álmokat, nincsenek vágyaik. Ha szeretetre éhesek, akkor azt a jelenben próbálják megélni, kikövetelni a gazdától. Mi emberek, pedig folyton múlt és a jövő fogócskájában vergődünk, és elfelejtünk élni. Elfelejtünk látni, vakok leszünk a saját szemünktől, vágyainktól, céljainktól. Az évszakokat is, az időt is úgy kellene megélni, hogy most ez van, most ebben kell a feladatomat elvégeznem. Viszont a feladatainkat el kellene végeznünk, hogy ne hasztalanul múljon el az időnk. Feladataink meghatározása sem egyszerű, sokan talán túl keveset vagy túl sokat vállalnak magukra, és nem is az igazi feladatukat végzik el, hanem felvett szerepeknek próbálnak megfelelni.
A csend, a mély önmagunkba nézés segít elmélyedni, és ha ilyen „pusztát" teremtettünk magunkban, akkor megtudhatjuk, meghallhatjuk, mi is a mi igazi célunk és feladatunk. Így az idő múlása sem kötne meg minket, mert nem függenénk ettől, tényleg elindulhatnánk a várva várt igazi szabadság útján.

Marton Janka
Oszlophoz kötözött Krisztus

Egy nyaralás alatti lelki történést szeretnék megosztani. Szlovéniában mentünk el vasárnapi misére, bár egy szót sem értettem a régi, dohos kis templomban elhangzó szavakból, az ereklyékkel telezsúfolt templom mégis kiszakította az embert a város forgatagából. A mise végén vettem észre, hogy az ereklyék között egy kb. 25-30 cm-es Jézus szobor áll: az oszlophoz kötözött, megostorozott, vérző

Krisztus, hasonló, mint ahogy elmélkedésben Avilai Szent Teréz látta Jézust, és aminek Avilában látható szoborban megformázott mását Tószegi templomunkban mi is megfestettük. Megdöbbentem, hogy most pont itt, pont ekkor itt áll előttem ez a szobor, mely annyira sokat jelentett eddig is számomra. Lefényképeztük, azután zárt a templom, így eljöttünk.
Azon kívül, hogy a közösség erejét és Teréz lelkületét jó volt ilyen távol is megélni, éreztem, hogy nem véletlen volt ez a találkozás. Később, a szobor fényképe előtt Jézusra tekintve, próbáltam hallgatni, mit mond nekem, miért jött elém a nyaralás közben is, egy vízparti napozás után hogy kerül elém Ő megkötözve, véresen, mit akar nekem mondani? Olyan érzéseim voltak, mintha ezt kérte volna Jézus:

„Ne fokozz le a háromdimenziós világodba engem. Ne kötözz hozzá földi elképzeléseidhez. Ne kötözd le a tudatodat a földre. Nyisd ki az elméd, hangold végtelen Istenségemre! Nyisd ki a szíved, helyezd végtelen szeretetembe. Engedd, hogy elragadjam, a világok fölé, Atyám valóságába, mely túl van minden létezőn, minden megfoghatón vagy elgondolhatón.
Ne kötözz meg magadban engem! Engedd, hogy szabadon tevékenykedjek benned! Engedd működni magadban Isteni létemet! Benned vagyok, és minden elfordulásoddal magadban ostorozol engem. Oldozd el a köteleket, amikkel korlátozod magadban Isteni működésemet!”
Már látom, hogy ez a szobor számomra üzenet volt, köszönöm Uram.
A nyári nyaralások közben, ha a mindennapi teendők megszűnnek, még inkább van időnk az Úrra hallgatni. Tegyük meg. Talán olyat mond nekünk, amivel utána másként, neki tetszőben folytathatjuk a mindennapokat.
S ami Tószegen lévő magán templomunkban található ugyanilyen Jézuskép.

Pável Márta

Lelkiségi rovat

Ha a jövő kereszténye nem lesz misztikus, akkor nem lesz keresztény"

(Karl Rahner SJ)

Henri Boulad SJ előadásából

Ember a mindenségben

Nincs fontosabb számomra, mint az, hogy létem értelmét kikutassam. Ki is vagyok én? Mi ez a világ, amelyben élek és hol a helyem?....a világban hol a helyem és mi a szerepem

„....Egy kicsit Keresztsége által mindenki próféta. ... Az egyházban két pólus van: az intézményi és a prófétai. Az intézményi biztosítja a stabilitást, a prófétai pedig az érzékenységet, illetve a kapcsolatot a spiritualitással. Ha egyedül volna, az intézményi csak megmeszesedne, megkövesedne, mumifikálná az egyházat. És fordítva: a prófétai önmagában csupán rendetlenséget, instabilitást okozna. Tehát az a fontos, hogy a kettő együtt működjön. Míg a prófétai lazít a rendszeren, vagyis kevéssé feszessé teszi, addig az intézményi keretek közé helyezi a spiritualitást. Dialektikus kapcsolat van közöttük. ...”

„...Amit akkor megfogalmaztam, még mindig érvényesnek tartom. A közelmúltban Kanadában és Franciaországban, illetve most Magyarországon is azt tapasztaltam, hogy a félelem légköre jellemző. Túl erős a hierarchia. Félnek a hívek, fél a papság. Így azonban nem lehet előrejutni. Egy család vagyunk, és nem a félelem lelkét kaptuk, hanem a bátorságét. Úgy gondolom, újra kell építeni a bizalmat. Még nem érezzük, hogy ez megtörtént volna. Javaslom, hogy a püspökségek rendezzenek szinódust, amelyen bárki kötöttség és szorongás nélkül elmondhatja a véleményét, és amelyen nemcsak a püspökök és a papok

szólalhatnak fel, hanem a hívek is, sőt még azok is, akik elhagyták az egyházat, és most ellenségesen viszonyulnak hozzá. Mindezt azért, hogy a Lélek az alapokat is elérje…”

„….Nem kevésbé elképesztő a ,,végtelen kicsi", a mikrokozmosz, az atomvilág. Ha elég mélyen bele tudunk tekinteni, itt is lenyűgöz bennünket a gyöngeségünk. A tanácstalanság érzése lesz úrrá rajtunk, mivel nem tudjuk felfogni… A modern természettudomány feltárta, hogy az anyag legkisebb részecskéi akkora energiamennyiséget hordoznak, amennyivel hegyeket lehetne robbantani.

A harmadik terület, amelyen éppen így nem tudunk megfogózkodni, mivel ez is meghaladja értelmünket, az Élet és a Természet. Határtalan csodálat fog el bennünket a legkisebb élő sejt bonyolultsága és életfolyamatainak bámulatos menetét látva. Elég, ha csak testünk szerveire és sokrétű egységére, egyetlen embrió fejlődésére, az emberi agyvelő szerkezetére gondolunk, vagy a világ legbonyolultabb kamerájára - a szemünkre. …

Azt kellene gondolnunk, hogy a mai tudomány bámulatosan sok fényt gyújtott az anyag és az élet titkaira, de úgy tűnik, hogy ennek az ellenkezője is igaz. Valaki ezt mondta: ,,*Minél tágabbra terjed a tudás köre, annál erőteljesebben növekszik érintkezésünk az ismeretlennel."…a makro- és mikrokozmoszban arra a csendes beismerésre kényszerítenek, hogy a világtitok végtelenül felülmúl minden emberi megértést; tulajdonképpen sohasem lehet szó a teljes megfejtésről. Ez a beismerés fokozza tehetetlenségünk érzését.*

Az ember helyét keressük. Tehát a végtelenül nagy és végtelen kicsi között van? A szerves élet roppant komplexitásában? Ezzel még nem jutottunk a végére. Létezik egy negyedik végtelen - az idő végtelenje! Úgy tűnik, hogy mélységével ez is elnyeli a parányi embert, hiszen Földünk emberi történelméhez képest, meg az egész Univerzum gigantikus időihez képest ugyan mit jelent az ő rövid kis élettartama?

A Biblia a levegőben röppenő madárhoz hasonlítja az ember életkorát. A madár a legcsekélyebb nyomot sem hagyja maga mögött. Másik hasonlat a hajó képe, amely áthúz a tekintélyes hullámok és csillogó habok között, de egy pillanat alatt elveszti a nyomát. A *Szentírás a füst képét is használja, amely először élesen kirajzolódik az égen, de azután még a könnyű szellő is szétoszlatja.* Ilyen jelentéktelen lények vagyunk! Ilyen bozótok és szakadékok láttán föladhatnánk a reményt, és vannak is emberek, akik teljes kétségbeesésbe vesznek, mert úgy érzik, hogy teljesen egyedül kell szembenézniük ezekkel a valóságokkal. Számukra is az lenne a szabadulást útja, amelyen az ember kifejleszti az alázatosság iránti érzékét. Ez biztosan megtörténik, ha gondolatainkkal monologizálva nem önmagunk körül keringünk, **hanem felismeréseinket az isteni valóság fényében éljük meg**. Ha valaki az ember jelentéktelenségét nézi a világmindenségben, akkor is azt gondolhatja, hogy ,,Én egy kis semmi vagyok!" - és vége. De tovább is mehetne és azzal folytathatná, hogy ,,Isten minden". Ez egy tizenkét éves muzulmán gyermekre emlékeztet engem, aki életében először pillantotta meg egy szikláról a tengert. Valami rendkívül erős és igaz élmény lehetett számára, mert felkiáltott: ,,Nagy az Isten!" Nem azt mondta: ,,Borzasztó! Most már tudom, hogy milyen piciny vagyok!", hanem Isten felé fordult. .. Az embernek elsődlegesen azzal kell törődnie, hogy ki az Isten és hol van a helye az életünkben és a teremtésben. … *hanem a helyes arányérzék megtalálása.* …viszont ha Isten igazi arcához közelebb jutunk, akkor Őt magasztaló dal lesz az életünk… *Az ember mélyen gyökerező szükségét érzi, hogy bensőleg tapasztalja meg az Istenhez közeledést, sőt mint lényünk velünk született részét, imában és istentiszteleti aktusban testileg is kifejezze.* Kultúránk része ez: a kéz összekulcsolása, letérdelés, meghajlás. A muzulmánok napjában ötször borulnak

le és érintik homlokukkal a földet. Ezek a gesztusok immár létünkhöz tartoznak, mint a tisztelet és hála kifejezései. Talán lesz, aki azt gondolja, hogy a hívő ember ezzel lealacsonyítja magát, ki lesz tehát téve a kísértésnek, hogy az önigazolás értelmében saját magának szolgáljon, és ezt tartsa ,,egészségesebbnek". Így hamarosan zsákutcába jut és még nagyobb bajoknál köt ki. Ha viszont az ember az igazság fényét követi, amely alapvetően ott szunnyad lénye legmélyén, be fogja látni, hogy boldogsága éppen abból fakad, ha rátalál Isten nagyságára, azt elismeri és tiszteli. Amelyik napon az ember eddig eljutott, megérzi, hogy sohasem lehet nagyobb, mint az imádás térdelő tartásában, mikor kiszabadul az önmagához kötődésből. Így lép ki a Semmi teréből, amely félelembe ejtette, és belemerül az örök isteni jelenlét végtelenjébe. Felismeri, hogy Isten egyszerre transzcendens és immanens, vagyis, hogy Ő a teremtésben jelenlévő, személyes Isten, aki szeret és hordoz minket. …”

B.Lilla fotója, macija Olymposzon

Rizmayer Péter

Keresztény Európa?

Jézus szavai, tettei, tanítása alapján ma Európának egészen másnak kellene lennie, mint amilyen. Egy tiszta, jó, szeretettel teli, gyengéd, beleérző, odafigyelő, és mindenekelőtt Istenre irányuló térségnek kellene lennie, ami sorra adja az igazi szenteket, amiben dühöng az Isteni erő, ami egyre csak gyarapítja az egyenesen Istenbe hazajutók számát.

Valahogy olyannak kellene lenni, mint Tibetnek, ahol az ég ereje áthatja az emberek életének minden részét, és természetes az a szellem, ami köztük, bennük van. Nálunk mindez nincs meg, és nem értem, miért nincs meg. Ha

megvalósítottuk volna Jézus tanítását, akkor most egy virulens, minden tettünket, az egész életünket, minden tettet, kapcsolatot átható, szinte kézzel megragadható isteni szellemnek kellene köztünk lennie, élnie, dühöngenie. Hogyan lehet az, hogy ennek megvalósítása helyett hagytuk eluralkodni a haszonelvűséget? Az egész társadalom, élén az Egyházzal, hogyan engedhette meg, hogy ez megtörténjen? Miért hagytuk magunkat révületbe esni, elaludni, kábulatba ejteni?

Miközben próbáltam eljutni az isteni igazsághoz könyvön keresztül, rendkívül megszűrt, szárnyalás helyett túlságosan is tudatosan beállított igazsággal találkoztam. Elgondolkodtam azon, hogy milyen könyvet tarhat ma a kezében az olvasó. Szerény történeti ismereteim, inkább sejtésem alapján ez úgy alakulhatott, hogy az Egyház olyan műveket engedett megjelentetni, terjeszteni, amelyek beleillettek az aktuális politikájába, így – gondolom – nem egy könyvet „alakított át” vagy örökre eltüntetett. A jövő nemzedék már az így szűrt ismeretekből gazdálkodott, amelyet aztán újra, a maga saját érdekei mentén tovább szűrt. Így ami mára eljutott hozzánk és olvashatunk, az több száz év gondos szűrőjén ment keresztül, és valószínűleg töredékét tartalmazza az Igazságnak, sokkal inkább hatalmi politikák „terméke”. Ha csak ezekből a könyvekből szeretnénk ma eljutni az igazi keresztény szellemhez, annak érdekében, hogy végre Európa az legyen, aminek eleve lennie kellett volna, bajosan fogunk, túlságosan elgyengített, erőtlen igazság van bennük.
Úgy gondolom, hogy az egyetlen út, ha mindezen felülemelkedünk és direkt kapcsolódunk Istenhez. Ez a misztika útja. Ha olyan Európát szeretnénk, amelyben dübörög az Isteni erő, újra, direkt módon kapcsolatba kell lépnünk Istennel.
Mi, az AQUILA, Pável Márta vezetésével ezt kezdtük el. Lehet, hogy Karl Rahner is erre gondolt, amikor leírta híressé vált mondatát: a "A jövő kereszténye misztikus lesz, vagy nem lesz egyáltalán keresztény."

Pável Márta

Három dimenziós vagy transzcendens Istenkép a nyerő a mai embereknél?

Vasárnap egy paptól kirohanást hallhattunk az ezoterikusok ellen. (Jellemző, mindent egybevesznek e-fogalom alá, ez pont olyan, mint amikor valaki nem tetszik nekik, akkor rögtön szektás.) Elgondolkoztam, ilyen egyszerűen lesöpörhető valami?

Ki az Isten, azt jól tudom, hogy hogyan található meg azt is, de az megdöbbent, hogy arra hivatott szervezetnél még mindig nem tudják.

A prédikációban elhangzott, hogy van, aki valamiféle energiának veszi az Istent. Aki így gondolkodik, az rögtön menjen hátra gyónni. Itt szeretném megkérdezni a tisztelt atyát, hogy ezzel hányadik parancsolatot sértették meg? Szerintem egyiket sem. Ha valaki nem abban a háromdimenziós istenképben gondolkozik, amibe ők, már gyónni kéne? Nem hinném. Nekem az a szánalmas ahogyan a szentháromságot Úristent ábrázolják, van a szakállas Atya, egy vaskos galamb, aki a Szentlélek, és a Fiú. Akinek ez a kép jó, gyónni se menjen, ez sehova sem elég. Ez nem tartható, és a vaskos agyaggalamb sem. Vagy 15 évvel ezelőtt azóta elhunyt pap, azt prédikálta - többen tanúk vagyunk rá, mert ez azóta szállóigévé vált a köreinkben...-, hogy Illés, Mózes és Jézus ülnek a felhőkön. Ja, biztos, s ha esik az eső leesnek- ? És az a pap egy végtelen jámbor jószándékú, de gyerekded volt.

Ugye a Fiú= Jézus Krisztus is visszament a maga Istenségébe.

Aki megpróbálja a 21. századi emberrel ezt a középkoritól is régebbi Istenképet beetetni, ráerőszakolni, az nagyon rosszat tesz a hitüknek, meg a hit további elfogadásának. A 21. század emberének ez már így nem adható be! Nem gyűlölködni, meg agyonhallgatni kellene a dolgokat, hanem becsületes, rugalmasan gondolkozó, jószándékú, Isten ügyét néző vitákat kellene lefolytatni, Istenért. Ugyanis a többi abszolút nem érdekes!

Most is kérem, XXI. századi módon gondolkozzunk - ha az ego, meg a gőg engedné...-, és az akkor is biblikus maradna.

Iszonyatosan sok a középkori (vagy avíttabb) kép, az, amibe élnek a keresztények, pedig Isten rugalmasan követhető, sőt a tudomány elött jár. Itt nem azt mondom, hogy az ezotéria tudomány, de a fizika, a matematika az, amibe beleillik..., sőt megelőzi az a kép, amit Isten elmélkedésekben magáról közöl. *Az nem kérdés, hogy Isten a személy,* de nem úgy személy, ahogy mi vagyunk személyek, nem emberi személy, mert mi sem attól vagyunk személyek, hogy testben vagyunk. Ugyanis az ember, ha meghal, akkor már test= hulla és lélekké válik szét. Nem a test hordozza a személyt, maximum másokban a levetett, elkopott test egy ideig az emléket hordozza.

Egyértelmű, hogy a személyiségünket valami módon a lélek viszi tovább, mivel a legfőbb személytől Istentől van a lelkünk. Isten az abszolút személy, de semmi köze nincs a testhez (amit Krisztus időlegesen magára vett miattunk, többek közt, hogy szóval is beszélhessen velünk). Az Isteni léleknek nem is lesz köze a testhez - nem ebben hasonlítunk rá-, mert ha köze lenne a testhez, Ő sem lenne halhatatlan és ezzel Isten sem lenne. Mivel a test romlandó, így a lélek halhatatlanságáról és az isteni örökkévalóságáról elfelejthetnénk beszélni. De nem így van.

Jézus Krisztus nem e-világból való, s minket meg akar világosítani, az Ő világát megérteni, már amennyire ezt bírjuk.

Olvasható, hogy a János evangélium tele van az Isten világosságával, kvázi fényével . *Jn 3.19 Ez az ítélet: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak.*

Vagy: Jn 9.5 *Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak."*

DE Isten nem távozik végleg a mi világunkból, nem hagy magunkra minket, hanem mikor kibírjuk/felfogjuk elmondaná azt, ami közelítene a valóságos ragyogó Istenhez. *Jn 16.12Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erő-*

sek. Jn 16.13Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövendőt fogja hirdetni nektek. Ez van írva a Bibliában, igaz az egyházunk tanai szerint a kinyilatkoztatás kora lezárult, de az írás szerint sem, meg ahogyan minket tanít aszerint sem, erről Jézus valahogy nem tud…!. S mikor egy-egy katolikus csoport (hangsúlyozom nem ezoterikus!), Jézus vezetésével a megértésben mélyebbre megy, felismeri, hogy Isten nem a formavilágban van, hanem azon túl is, sőt az a valóshoz jobban közelitő istenkép, akkor gyónásra szólítják fel. Milyen szánalmas már ez!

Az isteni világosság/ fény/erő, ami nem anyagi, mind szánalmas szókincsünk fogalmi zavarai miatt vannak, mert fogalmunk sincs arra vonatkozólag, hogyan lehetne szavak szintjén visszaadni ki az Isten!

Sokkal rosszabb; ha végtelen értelem, fény, hatalmas erőmegnyilvánulás helyett az Urat szakállas bácsiként képzeltetik el. Mint előbb említettem: Ott feszíttetik a Szentháromságos Istent egy öreg, egy fiatal férfiban, meg egy vaskos galambban. Ezeket – főleg, amik nem művészi értékek, sok van ilyen!-, le kellene szedni, el kellene távolítani, múzeumi tárgyak.

Nem szabadna ennyire lehúzni a három dimenzióba az Urat, a LÉTET, az Atyát, az abszolút fényt, abszolút erőt, akiben már semmiféle anyagi sincsen. Mindez Ő az Isten, aki legértelmesebb, minden tulajdonságok hordozója, abszolút személy, s minden létező tőle nyeri a létét.

És ha jól éli az életét, hozzá térünk vissza. Viszont mondhatnánk azt is, de nem földi értelemben, hogy Ő az abszolút erő, akár energia, egy olyan fajta hatalmas megnyilvánulás, amit leírni nem, csak körül írni bírunk. Isten különböző fokokban tud megnyilvánulni, s tudom ezt elég nehéz megérteni, de meg kéne próbálni, ahelyett hogy a jószándékú kereső és találó hívek ledorongolásával foglalkoznának, a szeret és a szolgálat jegyében.

A magam részről nagyon szívesen szolgálok bővebb magyarázattal is, hívjanak meg, vagy kérdezzenek, de a gonoszságot és az egot az kívül kell hagyni, mert én sem gonoszkodok senkivel. Viszont azt az istenképet amit Jézus, János apostol stb. képviselt, sőt sugall, szeretném átadni a 21. századi embernek. Ez olyan istenkép amit semmiféle fizika, semmiféle földi tudomány vívmánya nem tud kikezdeni, csak a rossz megközelítés.

Bibliában az alábbi sorok pont erre utalnak, aki azt hiszi, hogy lát az gondolkozzon el, alóban lát-e?

Jn 9.39*Jézus pedig azt mondta: "Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, azok lássanak, és akik látnak, azok vakok legyenek."*

Köszönöm a figyelmüket.

Egy kis politika

Pável Márta

ISMÉT, ÉN KI MEREM MONDANI 2. rész

Csonka vagy Nagy-Magyarország?

Az 1920-ban egyetlen tollvonással hozott trianoni döntésük miatt az ország kétharmada elveszett. Fáj? Igen, fáj! Ha olyan emberekkel beszélgetek, akiknek a nagyszülei stb. akkor az elcsatolt részeken éltek, vagy rokonaik vannak ott, ma is észlelhető bennük a rettenetes fájdalom. Igen, talán nekünk, itt fáj legjobban.

Vissza szeretném-e állítani? Ez erősen elgondolkodtató. A nagyhatalmak mindig is ellenünk voltak, mert van valami spirituális erő a magyarban, ami nekik irritáló, s így le kell nyomni. Most is ez van, és senki ne számítson arra, hogy mellénk állnak. Valamint csaknem egy évszázad telt el azóta, és ez kb. 3 emberöltőnyi időszak, az emberek egy része már asszimilálódott, talán nem is akarná az újraegyesítést, már megszokta, a másik része viszont szenved, de jó-e ezt felbujtogatni és békétlenséget szítani? Magunkra vehetjük-e ezt a terhet? Ez a gond.
Közelitünk a 100 éves elcsatolási időponthoz. Ezt azért írom, mert a békét kergetem, és a nagy nemzeti érzelmeket – még ha jogos is –, kordában tartanám, hogy ne legyen a környező országokban rossz érzés felénk a nemzeti (jogos) panaszok miatt.
Rengeteg írás, kesergés hangzik el emiatt, a Nagy- Magyarország és a kis csonka Magyarország..., mekkora sérelem és mekkora baj ért minket és milyen szörnyűséges. Ez mind így igaz! Sokan szeretnék semmisé tenni a trianoni, szerintem is jogtalannak tűnő döntést. A régi Magyarországot visszaállítani. ...Vágyakoznak; milyen jó lenne.
Én ki merem mondani; nem lenne jó! Nem érzelmi, nem igazságossági, hanem praktikus okokból lenne baj. Miért is?
Nézzük meg az ukránokat, mi van ott? A napokban láttam a TV-ben, hogy erősen magyarellenes, szélsőséges, katonainak látszó csoport szinte fegyverben masírozik és szid minket. Ezen a szélsőséges csoporton kívül – ami kimondottan magyarellenes – még több csoport van, akik harcolnak egymás ellen. Ahol nincs szeretet és béke a szívekben, egymás ellen mennek az emberek, polgárháborúk lesznek; így már országokat dúlnak szét, Irán, Irak, török-kurd konfliktus stb., vég nélkül sorolhatnám.

De gondoljunk Jugoszláviára, aminek szintén egy része hazánk volt, micsoda vérengzés volt, százezernél is több embert gyilkoltak meg azzal, hogy tudatos uszítás után országon belül egymásnak mentek az emberek, míg több darabra hullva,

látszólag megnyugodtak. Ebbe is belekerültünk volna, és még nem tudjuk, mit hoz a jövő.
Ha elérnénk a trianoni szerződést megerősítő párizsi szerződés visszavonását, és visszacsatolnák az elvett részeket, igen komoly feszültségekkel kellene szembenéznünk. 3 emberöltő más népek közt, igen sok vegyes házasság született ez idő alatt. Nekünk mindig a szerető, befogadó anyaországnak kell lenni, és védelmet nyújtani a kényszertávollétben élő magyarjaiknak, de jelen politikai állapot szerint nem hinném, hogy a béke megtartása mellett sokkal többet tehetnénk.
A magyarságtudat nem olyan nyilvánvaló, Ukrajnában pár éve voltam egy civil konferencián, tudtak magyarul, de hozzánk nem úgy beszéltek…!
Ha Magyarországhoz visszacsatolnák azt, ami a miénk volt, más politikai érdekek rögtön létrehoznának egy elégedetlenkedő fegyveres és másokat félelemben tartó aktív csoportot, csoportokat. Így országunk jelenlegi nyugalma is szinte végleg véget érne, s ez nem gyávaság, meg kényelemszeretet, hanem a racionális valóság. Mi a mai körülmények között el tudjuk intézni, hogy ne legyen belháború, de ha kiterjesztjük a határainkat, hasonló belháborús helyzet alakulhatna ki, mint anno Jugoszláviában.
Megoldás? Két alternatíva. Akik magyarok, s ide vágyódnak, magyar érzülettel vannak, ott van a magyar útlevél lehetősége, vagy vívják ki a maguk akaratából — az országunk esetleges ráhatása nélkül…—, az autonómiájukat, de ez sem lenne könnyű. Ezt sem szabad kevergéssel, erőltetve, csak ha maguk is akarják stb.
Egy valós történet. Ezt egykori tanítványomtól tudom, aki ma már ismert ember, aki akkor még gimnazista volt, s iskolából szervezetten, jártak szavalni Erdélybe, hogy az ott élőknek lehetőséget adjanak a szép magyar versek, prózák megismerésére, a magyar kultúra szellemének életben tartására. Durván 25 éves a történet, még a kereszt, amit nekem Erdélyből hozott, az ágyam fölött függ. Ő mondta, hogy nem mennek többet, mert közömbösek az erdélyiek, alig jönnek el az estjeikre, az egész nem érdekli őket, inkább bemennek a kocsmába. Ők akkor úgy érezték, hogy ez az egész magyarság, inkább minket érdekel jobban. Nem azokat, akik akár 30 éve voltak, ezt már mi erőltetjük, ők pedig megosztottak, hát egy-kettő ember elmegy, de nem annyi, amiért érdemes kiutazni. Egy pályázat kapcsán erdélyiekkel nekem is hasonló tapasztaltom volt, amit a hivatalos szervek felé anno írásban jelentettem is.
Erdélyben, ha a politikát lefosztom, nem tudom mi az igazság, hogy összességében, és nem csak kiragadott csoportokat nézve, mi a helyzet? Felmerült bennem az aggodalom: ha országunk nem vinne oda annyi pénzt, különböző támogatást, mi maradna meg a most még jelenlevő lendületből? Nem biztos, nem hiszem, hogy az ott élők teljesen úgy gondolják, annyira él még a vágy a magyarságuk után, vagy annyira érintettek, hogy vissza kellene csatolni őket. Lennének élesen ellenzők és különböző belharcok is.
Lehet, hogy az autonómia békésebb, jobb lenne. Ha ezt szeretnék – és ez jogos –, ez talán meg is valósítható. Én azt gondolom, hogy mindenütt az elcsatolt részeken jobb megoldás az autonómia, ha akarják, mint az erőszakos visszacsatolás. Utána külön-külön is lehetőségük lenne együtt eldönteniük, mit akarnak. Ez lenne az igazságos, s ebbe bele kell nyugodni, mert ez valószínűleg így működne a legjobban.
Végezetül a mostani szokások, földművelési aktivitás eltéréseiről, csak egy példa. Kb. 15 éve voltam Ukrajnában, lelkileg beteg lettem attól, amit tapasztaltam. Ismerőseim egy hete voltak ott, ők is ugyanezt mondják, a helyzet reménytelen. A földek nincsenek megművelve, a gaz nyakig ér. Az utcán hatalmas kátyúk van-

nak, és inkább háborús övezetre emlékeztet, ha az ápolatlanságát nézem. A falvakban a házak előtt a járda sincs megcsinálva, virágok nincsenek, mindenhol luk, kosz és gaz. Fellélegeztem, mikor visszajöttünk az országunkba, ha szegényes is, de takaros volt. Ez iszonyú nagy különbség. Hozzájuk képest Magyarország olyan volt, mint egy kis édenkert, a faluban is rend volt. Még a lukak is be voltak tömve a kertből származó kövekkel, látszik, hogy takaros, tisztességes emberek lakják. Tehát nem az a szörnyű, hogy nyomorúság van még ma is, hanem ehhez társul valamiféle depresszív nemtörődömség.
Azt szeretném, hogy mindenki tegyen a környezetért, mindenki a hazájáért, és legfőképpen hordozza a békét a szívében. Ha nem hordozza, akkor a csatlakozást nem kell erőltetni, igen nagyon veszélyes lenne.

Kimondom: EU-s folyamatos erőltetésre:
Kell-e a migráns vagy nem? NEM KELL!

Röviden: Aki akar, kérje, fogadja be a migránsokat, mert állítólag nekik hasznos, kell nekik, de a többi hadd dönthesse el szabadon, hogyan oldja meg a munkaerő problémáit. S semmi okból az EU se merje a nép döntésével szemben a többire erőltetni saját akaratát.
Megjegyzem; a migráns szó alatt nem a valódi, oltalomra szoruló menekültekről beszélek, akiknek még az azonosító okmányaik is megvannak. Az nem kérdés, hogy őket be kell engedni, de nekik is integrálódni és dolgozniuk kell.

Részletesen: /a migránsokra – már számtalanszor – visszatérve/
Ha a különböző országokban olyan emberek, akik a saját hazájukban órabérként 1-től 10 euróig, vagy még annyit sem, itt Európában pedig magyar pénzbe átszámítva kb. 100 000 forintot kapnak – egy család akár 1 milliót is kaphat /de ez csak körülbelüli összeg, amit írtam, ennél sokkal több is lehet.../ –, és még tetejébe csak segélyként, minden munka nélkül, akkor ezek az emberek el fognak vándorolni, és semmi remény nincs arra, hogy ez migrációs hullám befejeződjön.
Ha valós megoldást akarnának, íme, itt egy lehetőség: minimális készpénz adása mellett, pl. ami a segélyek 5%-a lehet csak. Zárt területen tartani a bejötteket, ellátás, tanulás, szakmai végzettség, nyelvi tudás megszerzése után, ha még munkahelye is van, állampolgársággal távozhat. A családegyesítés meg csak ezután, majd akkor jöhet szóba, ha mindezt elintézte, megszerezte. De ha nem működik együtt, ahogy abbahagyja a tanulást, együttműködést, azonnal a zárt területről a kiinduló állomásra kellene visszatoloncolni.
Gondolkozzon mindenki: miért ne akarnának abba a „tejjel-mézzel folyó Európába" jönni, hiszen ez a pénz nekik nagyon sok, ez egy kincsesbánya, semmit sem tettek érte, ki ne vágyna erre. Ha azt elhiszem, amit a migrációt támogatók mondanak, hogy nincs elég ember, aki dolgozzon, akkor ez a megoldás![1]
Az Európába bejövő migránsokkal csak az a probléma, hogy ezek az emberek nem akarnak dolgozni, nem tudnak nyelveket, szakmájuk sincs, és többnyire akarat hiányában nem is képesek arra, hogy ezt megcsinálják.
Az EU-ban ész nélkül most egy olyan tömeget támogatnak, ami csak pénzbe kerül, sokkal többe, mint az őshonos lakosságnak, a szegényebb rétegeknek a támogatása, akik dolgoznak is. A migráns a mostani helyzet szerint nem fog érte semmit sem tenni, DE még a vallását is erőltetni fogja ránk, követelőzik stb. Ha

ránézek erre a helyzetre, el kell mondanom, az EU-ban megborultak az elmék. Vagy tudatos öngyilkosság folyik.
Már az ittlévők viselkedésén is látszik, nem akarnak egymás mellett élni az őslakossággal, mint békés emberek, hanem kizárólagosságot akarnak, az ő kultúrájukhoz alkalmazkodjunk, stb. Nem lehet megengedni, hogy a farka csóválja a kutyát.
Akinek csak egy kis esze is van és elgondolkodik, annak be kellene látni, hogy ez az állapot nem tartható. Én azt elhiszem, hogy munkaerőhiány van, elfogadom azt is, hogy ez ellen tenni kell valamit. Amit a magyar kormány tesz, az tűzoltás, nem valószínű, hogy elég. Az is igaz, hogy Afrikában és egyéb részeken szárazság van, hogy szinte éheznek, nyomorognak az emberek, ezen segíteni kell, oké! DE NEM így.
A korrekt eljárás az lenne, mikor elindulnak, vagy amikor felbolygatják őket, akkor ELŐRE KÖZÖLNI KELLENE VELÜK A BEFOGADÁS VAGY ELUTASÍTÁS FELTÉTELEIT. Nem azt kéne nekik mondani, hogy mennyi pénzt kaptok, meg mi az emberbaráti jogotok stb., hanem azt, hogy a társadalomban dolgozni kell, és nagyon sokat, ahogyan mi is tesszük. Akármilyen migránscsoportot nézünk, tele van életerős, katonakorú fiatalemberekkel, akik ellenőrizetlenül vannak az országokban, és csoportosulnak. Itt munka, tanulás, elfoglaltság hiányában, szinte kitömve pénzzel unatkoznak, többségükben tesztoszteron túlsúlyúak. Ez a legrosszabb, minden bejöhet; erőszak, agresszió, lázadás, bármi! Ha a bevándorlók nincsnek lekötve, és nincsenek, akkor ilyen dolgok egyre gyakoribbak lesznek, pl. Svédországban – reggeli hír – lövöldözés volt, 2 ember meghalt, mert nagyobb bandák számolnak le egymással. Vagy egy reggeli hír szerint úgy megerőszakoltak egy fiatal lányt, hogy életmentő műtétet kellett rajta elvégezni. Józanul gondolkozzanak, kell nekünk ez az állati viselkedés? NEM!

Kinek kell ez?
Kimondom, akiknek ez jó, azoknak valami baj van az agyukkal. S ha így van, nekünk, magyaroknak nincs dolgunk velük, és ha nem térnek észhez, a lábunkkal kell szavazni, úgyis rövidesen szétesnek!

Meghozták a STOP SOROS törvényt
Kimondom, bármit is bujtogatnak, keveregnek ellene, akár a nyilvánosság előtt (FB) mennek is a szörnyű vádak ellenünk, mégis kimondom: kellett ez törvény.
Miért ilyen gyorsan? Most megvan az elégséges szavazat az elfogadáshoz. Most fognak az EU-ban ezügyben lényeges döntéseket hozni. Látszik a nagy gyűlölkö-

désből – ami most erősebben megindult –, hogy ez a törvény eret vágott rajtuk és visítanak. Igen, ez sürgős volt.
Kormányunk nem a „szívhasadást tiltja a migránsokért” mint egy FB ismerős írja, hanem védi hazánkat, míg bírjuk…! Ezt kellene mindenkinek kiforgatás nélkül megérteni.

[1] Nem csak az a megoldás.
[2] HA nekem van 2 főre 2 kg ételem, elég. De ha ezt az összeget 12 felé kell tartósan elosztani, anélkül, hogy a plusz 10 fő tenne mellé munkát, termelést ételeket, és csak enni, fogyasztani akarna, az már nyomorgás.

Kis Enikő

Liège-i Szent Julianna

Ki is volt ez a misztikus szent, akinek az Úr napját köszönhetjük? Liège-i Szent Julianna Ágoston-rendi apáca volt a Cornillon-hegyi kolostorban, a mai Belgium területén. A hagyomány szerint 1193 november 13.-án született egy kis faluban és alig öt évesen maradt árva. 13 évesen vonult kolostorba, ahol leprásokat ápolt. Egy Sapientia nevű apáca volt a nevelője. Julianna okos, tudásra vágyó lány volt, latinul olvasta Szent Ágoston és Szent Bernát írásait, meditáló, kontempláló életet élt.
Tizenhat éves korában, Szentségimádás közben látomásban megjelent neki a telihold, amelyet egy sötét sáv szelt át átlósan. Ezáltal értette meg, hogy a liturgikus egyházi év hiányában van az Úr testét és vérét megfelelő örömmel tisztelő ünnepnek - a Szent Három Nap során ugyanis a Nagypéntek szomorúsága elhomályosítja a Nagycsütörtök örömét.
Úgy érezte, hogy e látomás számára ezen ünnep bevezetésének küldetését jelenti és ennek érdekében mindent meg kell tennie. Eleinte csak remete barátnőjének, a későbbi Boldog Liège-i Évának és egy Izabella nevű apácának mesélt a látomásokról, akikkel szent szövetséget hozták létre e nemes harc megvívására. Majdnem húsz év telt el, míg érdemleges előrelépés történhetett az ügyben: Julianna a Cornillon-hegyi zárda priornője lett, és gyóntatójának, Lausanne-i János kanonoknak beszélt a látomásairól. Ő volt az, aki egy helyi egyházi elöljárók által szervezett zsinaton beszámolt Julianna látomásairól - közöttük ült a későbbi IV. Orbán pápa is. Ez a társaság mondta ki először, hogy Julianna látomásai mindenben egyeznek az Egyház tanításával.

A Liège-i püspök volt az első, aki saját területén, 1246-ban bevezette az Úrnapjának az ünneplését. Az első liturgiát Lausanne-i János a zenei képességekkel is megáldott Juliannával közösen írta meg - Julianna lett az első középkori női szerző. Az Animarum cibus kezdetű írást mai napig őrzik a hágai Holland Nemzeti Könyvtárban.
Priornőként visszavezette az eredeti augusztiniánus szabályzatot. Amikor a kolostor és kórház új vezető fennhatósága alá került (egy bizonyos Roger nevű gonosz, ármánykodó ember) - Juliannát súlyos rágalmakkal illetik, a polgárokat is ellene lázítják, míg végül menekülnie kell. Különböző kolostorokban lel menedékre, halála is száműzetésben éri.

Hiába hivatja magához egykori gyóntatóját és barátait halálos ágyán, végül magányosan távozik.
IV. Orbán pápa 1264-ben, az Úrnapját bevezető Transiturus de hoc mundo kezdetű bullájában mindössze diplomatikusan utal Szent Julianna látomására. Ez volt az első olyan, a teljes latin rítusra érvényes ünnep, amelyet pápa vezetett be. Eredetileg Szentháromság vasárnapja utáni csütörtökön ünnepelték, de 1969-ben VI. Pál pápa lehetővé tette, hogy a következő vasárnapra helyezzék tetszésük szerint a püspökök.
Juliannát IX. Pius pápa avatta szentté 1869-ben. Attribútuma a kezében lévő Szentségtartó.

Kertészkedés

Rizmayer Péter
Édesapám tanácsai

Júliusi teendők a kiskertben

Ez a hónap a gyümölcsök szedésének dömpingjét hozza (az időjárás szeszélye és a befektetett munka függvényében). Javában érik a sárgabarack, kezd érni az őszibarack, a korai "nyári" szilvák, almák, és ha továbbra is ilyen extrém meleg marad az időjárás, a korai szőlőfajták. Dinnyetermesztő nem vagyok, ezért a szintén ebben a hónapban már érő nagyszerű gyümölcsről nem írok.
-A szedés időpontjának megválasztása: ez egy nagyon fontos dolog. Ha rosszul döntünk a kiskertben, a következő hét végén a termést a fa alatt és esetleg már túlérve találhatjuk.

A szedési időpont meghatározásánál két tényezőt kell előzetesen megvizsgálni: utóérő-e a gyümölcs, az érett termés hullik, avagy rövid ideig még a fán tartható. Az említett két szempontot a fajtaválasztásnál is javaslom mérlegelni. Az elméleten túl egy konkrét példa: a magyar kajszi fajta nagyon hullik éretten, de mind sárgabarack utóérő, így már a hullás előtt, féléretten is szedhető.
-A szedés után a letermett fák kimerültek és legyengültek. Nagyon fontos lenne a nyári zöldmetszések megkezdése (cseresznye, meggy, kajszi), mivel ilyenkor a sebek gyorsabban beforrnak, és a szükséges permetezések elvégzése. Az említett munkák elvégzésével már a következő évi termést készítjük elő.
Egy kis praktika a meggyágak felkopaszodása ellen: az ágak végeit meg kell metszőollóval csípni, így kényszerítve a teljes ághossz berakodását virágrüggyel.

-Az őszi érésű körte- és almafajtáknál, késői őszibarackoknál folytatni kell a termésritkítást (ott, ahol indokolt). Az alapelv, hogy két kifejlett gyümölcs között be kell, hogy férjen egy harmadik.
-A kedvenc paradicsomról is szükséges a folyamatos gondoskodás. A folyamatosan végzett feladatokon túl arra hívnám fel a figyelmet, hogy folyamatos tápanyagutánpótlást igényel.
Ezt lombtrágyázással, a mész hiányát tejjel-vízzel (50-50%) pótolhatjuk.
A növényvédelmet a bordói leves és rövid (5 napos) élelmezés-egészségügyi várakozási idejű rovarölőszer permetezésével kell végezni.
Ne feledkezzünk el az ismert gyógyhatású diólevél, vadszederlevél és édes magbelű sárgabarack magok gyűjtéséről!

AQUILA HUMOR

A pénz beszél. Azt mondja, viszlát.

Ne köpködj a sivatagban! Még szükséged lehet rá.

---.

Halló! Itt a parapszichológiai nyomozóiroda. Tudjuk, hogy ön kicsoda és mit akar, ezért a sípszó után tegye le a kagylót.

Bombaszakértő vagyok. Ha futni lát, próbáljon velem lépést tartani.

Soha többet nem veszek feleségül kézilabdás nőt. Bármit vág hozzám, eltalál.
Nem örülök, hogy sikerült a kezelésem. Tavaly még én voltam Napóleon, most meg csak Tóth Pista.

Mi nem haldokolunk. Mi így élünk.

Mindenhová elviszem a feleségemet, de mindig hazatalál.

A kutya tényleg az ember legjobb barátja. Ha nem hiszed el, próbáld ki a következőt:
Zárd be a kutyádat és a feleségedet a kocsid csomagtartójába.
Egy óra múlva nyisd ki!
Ki örül neked jobban, amikor meglát?

Hirdetményünk, felhívásunk

Kérünk minden intelligens, nyitott embert, aki hazája érdekeit nézi, csatlakozzon tagnak az AQUILA Párthoz!

Az AQP-nál közgyűlési határozat alapján a belső keménység és tisztaság védelme miatt egy évig csak próbaidős önkéntes lehet mindenki. Habár nálunk amúgy is mindenki önkéntes, pénz hiányában senkinek sem tudnánk egyébként sem fizetni. Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitartást kívánó munkához, jelentkezzen tagjelöltnek. Az alapszabályunkat a honlapunkon megtalálja.
Várjuk a kedves párttársakat.

Üdvözlettel: Varga Péterné Márta elnök

Az **AQUILA Párt** 14.981-es számon 2013 márciusában jogerősen bejegyzett párt. Az AQP a kiábrándultaknak, igazmondásra és élhető Magyarországra vágyóknak a pártja, és nem szokványos pártként „pártoskodunk”! Elmondhatjuk, mi Isten akaratából az emberekért vagyunk. *Kérjük, tekintsék meg a honlapunkat* – a **részletes pártprogramunk is ott** olvasható:
www.aquilapart.hu
Itt minden információt megtalálhat rólunk.

Impresszum:
Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Honlap: www.aquilapart.hu
E-mail: aquilapart@aqp.hu
Telefon: +36 20 – 327-47-93
Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, AQP elnöke
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton
Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit
Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Mészáros Gabriella, Marton Janka, Marton Krisztián, Oroszi-Kuzmich Kinga
Képi anyag szerkesztése: Horváth Olivér

Az AQUILA Párt fogadó órái: szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.
Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.
Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.